

к.т.н. Кравцов О.В., асистент Кравцова О.О., студент Вінниченко О.П.

Криворізький національний університет, Україна

ОРГАНІЗАЦІЙНО – ЕКОНОМІЧНИЙ МЕХАНІЗМ УПРАВЛІННЯ ІННОВАЦІЙНИМ ПОТЕНЦІАЛОМ ПІДПРИЄМСТВ

Перехід від ринкової до інноваційної економіки в сучасних умовах обумовлює виникнення новітніх технологій та систем, що спонукає до необхідності виникнення адаптаційної здатності підприємств пристосовуватись та задовольняти постійно зростаючі потреби споживачів послуг та продукції.

Навіть підприємствам, які свідомо ігнорують значення інновацій та технологічного прогресу доведеться зіткнутися з необхідністю їх впровадження у зв'язку з зростанням впливу наукових відкриттів на виробництво. Тому питання інноваційної політики підприємства для раціонального використання ресурсів набуває все більшої актуальності.

Реалізація такої політики потребує:

- посилення контролюючої ролі держави;
- зосередження інвестицій на розвитку виробництв, які впливають на зростання інвестиційних ресурсів;
- підтримування інтеграційних процесів, які впливають на потенціал та підвищення конкурентоспроможності;
- вдосконалення процесу відбору інвестиційних проектів.

Для успішного розвитку інноваційної політики необхідна збалансована взаємодія технічного, виробничого, наукового та підприємницького потенціалів, якісна розробка та впровадження інноваційних процесів не тільки на підприємстві, а й введення інновацій в економіку країни[1, с. 119]. Необхідне створення інноваційної стратегії, шляхом проведення оцінки інноваційного потенціалу, фінансових можливостей та відповідних управлінських ресурсів конкретного підприємства. Це дасть змогу коректно врахувати ризики та можливі результати інноваційної політики.

Головна мета інноваційної діяльності підприємства – підтримка необхідного рівня попиту завдяки адаптації нової продукції до вимог ринку, скорочення

витрат, покращення результатів фінансово-економічної діяльності. Тільки на інноваційній основі при активному використанні сучасних науково-інноваційних розробок реалізуються плани високої якості зростання, ресурсозберігання, ефективності виробництва, випуску конкурентоздатної на внутрішніх і світових ринках продукції [2, с. 147]. Однак поглиблення кризових явищ в Україні та світі викликає низку внутрішніх та зовнішніх факторів, які стримують розвиток підприємств та змушують проводити більш гнучку інноваційну політику на своїх підприємствах.

Значна кількість підприємств ігнорують значення інновацій в тій чи іншій мірі, не зважаючи на низьку конкурентоспроможність та моральну застарілість виробничого обладнання. Це призводить до зменшення попиту на продукцію та зниження доходу.

Зазвичай для ведення підприємством інноваційної діяльності на виробництві потрібно зупиняти роботу окремого обладнання, цеху чи підрозділу. Щоб визначити ідеальний період для ремонту наявного обладнання, перш за все, необхідно з'ясувати, в який орієнтовний етап експлуатації відбувається граничне зношення чи поломка його основних деталей. Під час оцінки інноваційного потенціалу необхідно визначити коефіцієнти безвідмовної роботи та відмови в роботі за окремо виділений проміжок часу. Щоб зменшити економічні збитки від простою цеху можна використати час ремонту обладнання для паралельного введення інновації безпосередньо в експлуатацію.

Цікавим є той факт, що саме на відсутність фінансових можливостей підприємств як найвагоміший перешкоджаючий фактор вказують керівники як збиткових підприємств, так і підприємств з незначним прибутком та середнім рівнем прибутковості. Фінансування управлінських інновацій відбувається в більшості випадків за рахунок внутрішніх ресурсів, при цьому не використовуються кошти венчурних інвесторів, які орієнтуються на технологічні інновації. Більшість керівників не спрямовані на аналіз управлінської діяльності, на визначення проблем у сфері менеджменту та пошук управлінських новацій [3, с. 39].

Інноваційна діяльність – це той напрямок розвитку підприємства, який повинен бути пріоритетним у плануванні та формуванні ключових стратегій кожного підприємства. Однак інновації не є панацеєю, та як і будь яка стратегія має як сильні сторони так і недоліки. Основним недоліком інноваційної стратегії є ризиковість, саме через це більшість підприємств не вводять інновації, а зазвичай копіюють та намагаються відтворити існуючі на іншому виробництві. Це істотно знижує ризики, але лідером все одно буде те підприємство котре ввело інновацію першим. Оцінка інноваційного потенціалу підприємства дозволить виявити здатність підприємства до нововведень та трансформацій в цілому, та дозволить оцінити: чи здатне взагалі дане підприємство втілити ту, чи іншу інновацію, та який економічний ефект вона дасть.

Для реалізації механізму управління інноваційним потенціалом в Україні необхідно спрямувати економічну політику у відтворювальне русло через формування найбільш ефективних господарських структур та здійснення перерозподілу інноваційних ресурсів суспільства на користь нових виробництв, які визначають сутність і спрямованість трансформаційних процесів. Такі процеси мають здійснюватися у повній гармонізації з вимогами кон'юнктури внутрішнього ринку, нарощуванням випуску конкурентоспроможного національного продукту.

Літератури

1. Лапін О. Особливості впровадження технологічних інновацій на промисловому підприємстві. *Науковий вісник Одеського національного економічного університету*. 2014. № 9 (217). С. 109 – 123.
2. Осьмірко І. В. Визначення факторів розвитку інтернет-технологій з метою оптимізації інноваційної діяльності підприємств. *Економіка: Збірник наукових праць Харківського національного педагогічного університету імені Г.С. Сковороди*. Харків. 2014. № 14. С. 146 – 159.
3. Дяченко М.І. Управлінські інновації як основа інноваційного розвитку організації. *Стратегія економічного розвитку України*. Київ. № 24–25. 2009. С. 37 – 41.